

1.

14 август, 1:13 ч.

Не обичаше да работи под прикритие. Чувстваше се с вързани ръце и някак разголена. А и всички тези допълнителни правила, които трябваше да спазва... Люба вдигна глава в опит да глътне малко свеж въздух. Пред нея се издигаше огромният гръб на паметника на Почивка, който спираше морския бриз. Водачите на двете фракции бяха избрали странно място за срещата си.

Издиша продължително и се съсредоточи отново върху разговора. Напрежението между двете групи тежеше като оловно гюле в корема ѝ. Всяка емоция на присъстващите минаваше през нея, никой не можеше да се скрие или да излъже.

Намести за пореден път банданата, която покриваше устата и носа ѝ. Беше сигурна, че никой няма да я разпознае. Бе изправила къдравата си коса. Тежкият грим допълваше чудесно дегизировката ѝ, скривайки всички отличителни черти на ловеца от отдел „Магически реликви“ Люба Добрева. Въпреки това беше неспокойна.

Огледа се. Всички бяха скрили лицата си под бандани в цветовете на своята фракция, а водачите носеха маски на митични същества. Нови играчи. Младози, решили да спечелят бързи пари с незаконен трафик на магически предмети. Не можеха да разделят жалките остатъци от плячката, която оставаше след големите.

– Не ви вярвам! – кресна гологлавият мъж до лявото ѝ рамо, скрил се зад масивната маска на минотавър. Гневът му се разля като лава в краката ѝ.

Преди седмица мястото на канарче при Минотавъра внезапно се оваканти. Люба се появи тъкмо навреме да предложи услугите си. Останал без емпат, който да следи настроенятията и придържането към истината по време на преговори, той я взе без много въпроси. Така и не разбра, че тя може само да чете магическото поле, без да умее да си взаимодейства с него дори на елементарното ниво на двегодишен магьосник.

Притисна се заговорнически към Минотавъра:

– С право. Няма да спазят условията. – Вкусът на лъжата на жената с маска на

еднорог горчеше върху езика ѝ.

Той я изгледа продължително. Мисли и емоции бушуваха зад маската, заливаха я на ледени вълни. Кимна, взел решение, и се обърна към Еднорогата.

– Уговорката отпада. Сами ще се заемем с товара на „Олимпия“.

Вълна на негодувание плъзна из двете групи. Множество сканиращи импулси се заблъскаха хаотично край нея. Въздухът се нажежи от съдържана магия. Опипа незабележимо кобура, който висеше на десния ѝ хълбок, скрит под широката ѝ блуза.

Варна беше най-оживеният център на търговията с магически реликви на Балканския полуостров. Привличаше местни и международни търговци и майстори на магически предмети. Естествено, с тях си вървеше и целият незаконен трафик. По тези причини в града се помещаваше основното звено на отдел „Магически реликви“ към Магьосническият съвет – или ОМР, както го наричаха накратко, – както и самият Магьоснически съвет.

Люба зашепна отново на Минотавъра.

– Поискай картата, която са открили наскоро, като залог.

Това можеше да е единственият ѝ шанс да се добере до картата, без да правят нова акция и да се окаже, че прекараното под прикритие време е било напразно.

– Доверени хора ми съобщиха, че сте открили карта, която представлява интерес за нас. Ще я вземем като залог, че ще спазите вашата част.

– Не е тук! – изсъска Еднорогата.

Прошепна му:

– Лъже.

Минотавърът сви огромните си лапи в юмруци:

– Лъжеш! Отново!

Еднорогата се огледа нервно, прокара пръсти през русата си коса. Гладът ѝ за реликвите, които щяха да пристигнат с товарния кораб „Олимпия“, изгаряше Люба, сякаш е изпила сярна киселина. Притисна ръка към гърлото си, преглътна болезнено. Искеше да се затвори и поне за миг да си откъдне от чуждите емоции, но точно сега не можеше да си го позволи.

– Дадено – изплю кисело Еднорогата след проточило се мълчание.

Обърна се към един от своите хора, който стоеше зад гърба ѝ. Направи му знак с глава. Мъжът излезе вдървено отпред и отвори метално куфарче. Еднорогата извади два свитъка, около които се носеше леката мараня на защитна магия.

Люба настръхна. Огледа се в тъмнината, обгърнала двете групи. Останалите ловци от отдела трябваше да са някъде там, начело с Андрей и Мелек, чакащи търпеливо знака ѝ.

Минотавъра я блъсна грубо по рамото:

– Провери ги и ми ги донеси.

Тя стои разстоянието до Еднорогата с няколко решителни крачки. Преследваше картите от шест седмици. Няколко пъти ѝ се изплъзнаха на косъм, нямаше да позволи да ги изтърве отново. Щяха да я отведат до апокрифни ръкописи от XVI век, посветени на Тризнаците и Извора на магията.

Презрението в погледа на Еднорогата можеше да прогори дупка в тялото ѝ. Люба протегна лявата си ръка, а с дясната стисна сигналния маяк, удобно легнал в дланта ѝ. Жената се поколеба за миг, но алчността надделя над породилото се съмнение, тя изсумтя и тръсна двата свитъка в ръката ѝ.

Пръстите ѝ изтръгнаха болезнено от магическия импулс на маяка. Стисна картите до гърдите си и спусна защитите си, при което винаги ѝ се струваше, че внезапно оглушава и губи сетивата си за няколко мига, оставайки само със собствените си емоции. Хрипливо си пое дъх, за да възвърне контрола над тялото си, без да изпуска от

поглед Еднорогата, чиито очи се разшириха от ужас, когато осъзна, че са им устроили капан.

– Вярвай на интуицията си... – прошепна Люба.

Защитното поле около тях изсвистя и се разпадна.

Тя направи крачка встрани от Еднорогата и с добре премерен удар зад коленете я повали на земята.

– Отдел „Магически реликви“ – прокълнтя плътният бас на колегата ѝ Андрей. – Никой да не мърда!

Миг оглушителна тишина, в който ѝ се стори, че може и да се подчинят. Но никога не ставаше така. Край нея избухна суматоха, колегите ѝ притиснаха контрабандистите от всички страни. Минотавъра захвърли ядно маската си и се стовари върху нея. Дватамата се проснаха тежко на земята. Картите се изплъзнаха от ръката ѝ. Минотавъра се опита да ги докопа, но Еднорогата го срита в лицето, грабна ги и се втурна към предната част на паметника. Люба изтича зашеметения мъж от себе си и хукна след русокосата през образувалата се пролука.

Изтича през горичката, заобиколи и се озова на широката площадка точно под паметника. Еднорогата вече бе преполовила стълбището, което водеше до булеварда. Успя бързо да скъси разстоянието помежду им. Прескачаше по няколко стъпала наведнъж.

Когато ги деляха само няколко метра, извади пистолета и се прицели. Стреля, без да му мисли много.

Куршумът уцели Еднорогата в гърба. Тя се спъна и се претърколи по стъпалата до първата тясна площадка. Ловците на реликви използваха специални куршуми срещу маговете – вариация на Черния печат, който блокираше способностите им, допълнен с магия, дезориентираща жертвата.

Люба притисна Еднорогата с коляно в гърба и свали маската ѝ, под която се разкри бледо младежко лице. Жената беше около двацетгодишна.

– Картите!

Еднорогата се опита да се освободи. Притисна я по-силно.

– Не си прави труда, арестувана си за незаконен трафик на магически предмети. Дай ми картите и ако не се съпротивляваш, няма да получиш втора доза от Черния печат.

Жената изхленчи нещо неразбираемо и измъкна ръка изпод тялото си, за да ѝ подаде измачканите свитъци.

Люба ги дръпна ядосано от ръката ѝ.

– Съсипали сте ги!

– Трябва ли ти помощ?

Колежката ѝ Мелек Алтън приближаваше с още двама ловци на реликви.

– Да, имаш ли шпатула, да изчегъртам целия този грим от лицето си?

Мелек се засмя.

– Забравила си да си облечеш вечерната рокля.

Дватамата ловци сложиха белезници на Еднорогата и я повлякоха обратно към паметника.

– Добра работа, Лю. Две банди по-малко ще ни създават проблеми.

– Всички ли прибрахте?

– Да. Аматорска работа...

– Дано си е струвало. Имаш ли фенерче?

Мелек извади фенерчето си от един от милионите джобове и освети картата, която Люба разгърна върху стъпалата. Проследи с пръсти бледите очертания.

– Познато ли ти е мястото?

– Не. Ще трябва да сравним с други карти, за да разберем къде точно се намират

апокрифите.

Разгъна другата карта, която имаше съвсем познати очертания.

Мелек ахна:

– Но това е Аладжа манастир! Нима е останало още нещо неразкрито там?

Люба проследи с пръсти надписа. Латинският я затрудни.

– Явно да. Виж тук – посочи в лявата половина на картата – тук, в Катакомбите, има скривалище на магически реликви, което не ни е известно. Ако извадим късмет, ще сме първите, стигнали до тях. Обади се на Вела.

– Посред нощ е. Не е толкова спешно, ще почака до сутрешната оперативка.

Вдигна глава. Така си беше. Ръкописите бяха чакали пет века, можеха да почакаат до сутринта. Кимна и внимателно навис свитъците с картите, след което ги прибра в металния контейнер, подаден от Мелек.

– Да се прибирате да поспим. Утре ни чака куп бумащина.

И неразкрита загадка, която беше възбудила интереса ѝ.

2.

14 август, 8:02 ч.

– Добро утро. Спа ли въобще тази нощ, Лю?

Люба изсумтя нещо неопределено, без да погледне Мелек, която току-що бе влязла в централната зала на ловците на реликви. Офисите им заемаха задната част от сградата на Магьосническият съвет, която беше бившата Девическа гимназия. Няколко години преди да стане ловец на реликви, археологическият музей бе преместен в нова сграда и на негово място се нанесе администрацията на Магьосническият съвет. Преди това дирекциите, отделите, библиотеката и архивът бяха разхвърляни из целия град в невзрачни входове и мрачни помещения, които не бяха и помиришали ремонт от десетилетия.

Прикри с ръка прозявката си. Почти не беше спала и пристигна в офиса три часа преди началото на смяната си. Дежурният старши от нощната смяна за малко да я прати обратно къщи, но успя да го умилостиви с кафе и закуска.

Нямаше търпение да разгадае кое е непознатото място на картата. Беше сканирала свитъка и в момента чакаше програмата да сравни с базата данни. Започна с карта на България, но не беше сигурна дали не е от друго кътче на света.

– Разбра ли нещо ново?

– Не. Програмата нещо се бави, възможно е въобще да не е от нашия район.

– Завиждам ти за сутрешния ентузиазъм. – Мелек се прозя продължително. – Отивам да си направя кафе.

Люба скръсти ръце на бюрото и с въздишка опря брадичка върху тях, втренчила немигащ поглед в екрана на компютъра. След още цяла вечност програмата изпищя, че не открива съпадения. Зареди карта на цяла Европа и отново пусна сканиране.

Влезе в архива да търси информация за магическите скривалища в района на Аладжа манастир. Докато се ровеше из папките, ѝ хрумна, че е възможно картата на непознатия район да е на скривалището отвътре. Върна се тичешком в залата и вдигна свитъка, за да го разгледа отново.

Част от древните магически скривалища бяха балони във време-пространството. Не просто малки пространствени джобове, защитени с магия, а цели светове, които можеха да обхващат от десетина квадратни метра до няколкостотин квадратни километра. Беше чувала невероятни истории за тези места от по-старите ловци на реликви, но за осемте си години в ОМР тя самата не беше попадала на такава нито веднъж.

Притвори очи за да се съсредоточи по-добре, изпрати концентрирани сканиращи импулси към картата и бавно прокара пръсти по грапавата повърхност. Хартията беше преплетена със заключваща магия. В долния десен ъгъл долови вдлъбнатина в магическото поле под формата на два допрени един до друг кръга, подобно на осмица.

– Бинго!

Трепетно вълнение изпълни гърдите ѝ. Картата беше на древно скривалище. Надяваше се, че шефката ѝ ще може да открие или създаде ключ за него. Какво ли се криеше вътре? Дали нямаше да намерят още ценни неща освен апокрифните ръкописи за Тризнаците и Извора на магията?

Впери поглед в картата и прокара пръсти по контурите на непознатото място.

– Ще ми кажеш ли какво открихте, или трябва да чакам доклада ви за акцията?

Люба примигна срещу тъмнокосата жена, която не беше чула да влиза.

– Не, няма нужда.

Майстор Вела Константинова, която бе прекият ѝ шеф и ръководител на ОМР, вдигна въпросително вежди.

– Една от двете карти, които конфискувахме снощи, е на древно скривалище. Няма мащаб и не мога да преценя колко е голямо. Но картата е без ключ. Предполагам, че и контрабандистите не са знаели какво точно притежават. Търсели са бърза печалба.

Вела взе свитъка. Около дланите ѝ се появи едва доловимо сияние. След по-малко от минута каза:

– Имам подходящ ключ. Ще трябва да го преработя, но поне няма да започвам от нулата. Още следобед ще съм готова.

Сиянието около дланите ѝ изчезна. Пазителката нави картата.

– Искам ви в четири часа в кабинета ми за инструктаж. Обади се да затворят целия комплекс за посетители, докато не проверим скривалището.

Люба кимна и се отправи към кабинета си да напише доклада за акцията и за времето, което бе прекарала под прикритие.

Точно в четири следобед тя, Андрей и Мелек се засякоха пред кабинета на Вела. Пазителката на реликвите ги очакваше, седнала зад бюрото. В едната си ръка държеше десетсантиметрова роза, изработена от седеф.

– Ключът е готов. Тествах го, активира картата. Още сега искам да отидете да проверите има ли нещо в скривалищата.

– Сега ли? – възрази Мелек – Смяната ни свършва след два часа. Не може ли да почака до утре?

– Не можем да рискуваме. Не знаем дали не са копирали картите и дали оригиналният ключ не е в тях.

– Надали ще са толкова тъпи да се появят при манастира след акцията ни. - обади се Андрей - Всички, които арестувахме снощи, са прибрани на топло и са им повдигнати обвинения. Дори да е останал някой от бандите, не мисля, че би рискувал да е на място, където може да срещне ловци.

– Бяха достатъчно тъпи да си организират среща в оживен жилищен квартал. – контрира го Люба.

Вела затропа с пръсти по бюрото.

– Права си. Има време до залез-слънце. Искам ви на Аладжата още сега. Ако нямате други възражения, тръгвайте.

Люба прикри доволната си усмивка. Нямаше търпение да види древно скривалище, а и сега имаше чудесно извинение да пропусне семейната вечеря. Не тръпнеше в очакване да види майка си и братята си със семействата им. Щяха да я подложат на обичайния разпит дали не е срещнала някого и да намерят за какво още да я критикуват. Баща ѝ бе заминал за шест месеца по работа в Италия и щеше да се върне

по Коледа. Нямахме никого, когото би се радвала да види довечера.

Мелек изсумтя сърдито, но не каза нищо повече. Излезе оклюмала от кабинета, а Андрей я последва. Вела подаде ключа на Люба.

– Бъдете внимателни. Да не се осланяме на глупостта на двете банди. Сдобихме се с ценна находка твърде лесно.

– Лесно? По петите им сме от седмици.

Вела стана от бюрото и отиде до прозореца. Опря се на перваза, загледана замислено навън към парка около сградата.

– Не знам, има нещо, което ме тревожи.

– Ако искаш някой от дежурните екипи да дойде с нас за подкрепление?

– Не мисля, че е нужно, но бъдете нащрек. Върви.

3.

14 август, 17:43 ч.

Магията я примамваше. Нишката на защитното заклинание светеше като маяк във вътрешния ѝ взор, водеше я напред към целта с лек гъдел по кожата. Люба си тананикаше мелодия без думи, която ѝ помагаше да задържи фокуса си. Стъпките на Андрей и Мелек кънтяха в коридора на Катакомбите зад нея.

Под тънкия лъч на фенерчето различи стена, препречила пътя им. Защитното заклинание продължаваше навътре в скалата.

– Тук е - прошепна.

Подаде картата с ключа на Андрей и се отдръпна встрани. Той разгърна свитъка и опря свободната си ръка в стената. Въздухът около тримата ловци се наелектризира. Обгърна ги пъстро кълбо светлина, което се разрасна със свистене, удари се със звън в тесния коридор и изчезна. Стените се завъртяха около тях като въртележка. След проблясък и глух тътен в стената отпред зейна отвор.

Люба огледа входа към древното скривалище.

– Дано да не е празно - промърмори унило Мелек. Каквито и да са били плановите ѝ за вечерта, определено беше много разочарована. Тримата работеха отдавна заедно, но така и не си бяха станали близки. Не поддържаха никакви отношения извън работата и знаеха малко за личния си живот.

– Доста старание са вложили. - Андрей посочи две ниши от двете страни на прохода.

Бяха високи около половин метър и с издълбани еднакви барелефи – три човешки фигури облечени в тракийски хитони, хванати за ръце около фонтан, от който бликаше вода в тройна спирала.

Отлично запазено класическо изображение на Тризнаците и Извора на магията. Люба извади камата си и разчисти много внимателно с острието част от натрупаната върху изображенията пръст. Направи няколко снимки, за да разучи барелефите по-късно. Проследи с пръсти извивките на трите фигури. Гърдите ѝ се стегнаха, затруднявайки дишането ѝ. Винаги я изпълваше необяснима тъга, когато се натъкнеше на изображение на Тризнаците.

Малкото, което се знаеше, бе, че преди Златния век на магията на всеки сто години се раждали тризнаци - винаги две момчета и едно момиче, които били човешкото превъплъщение на Извора на магията. Тяхната единствена задача била да служат на Извора. Още от най-ранна възраст били обучавани в Дивата магия и как да изпълняват задълженията си. След края на Златния век повече никога не се родили такива тризнаци.

Хората се опитали да продължат това тайнство, като избирали тримата най-изкусни магьосници от общността и ги обвързвали с кръвен обет да служат на Извора на магията до края на живота си. Традицията обаче не продължила дълго, едва няколко поколения. Историята мълчеше защо. Беше ровила за информация, но така и не бе открила причината.

Отдръпна ръка и се промуши в прохода, широк колкото да пропълзи вътре на колене. Към края се стесняваше. Последните метри се наложи да свали раницата си и да пълзи по корем, плътно долепена към неравния под. Раменете и врата ѝ изтръпнаха от тревогата, която я притисна в тесния участък. Ускори темпото и се измъкна с облекчение от другата страна.

Освети с фенерче, за да огледат. Тримата се бяха озовали в малко помещение с куполовиден таван. От равномерните резки в камъка си личеше, че част от тавана и стените са били дълбани, за да се разшири мястото. Люба се зачуди кому е било нужно цялото това усилие. Входът към скривалището нямаше нужда от нищо, освен от плътна стена, която дори не бе нужно да е гладка.

Снима фреската на стената, която обозначаваше вратата към скривалището – изображение на Слънце и Луна, вплетени в едно.

Андрей подаде картата на Мелек. Разпределяха си задачите, за да минимизират разхода на енергия. Малцинството владеещи Дивата магия можеха да черпят енергия от полето. Останалите трябваше да разчитат на собствените си сили и бяха особено пестеливи. Някои магове използваша сураи – предмети служещи за съхранение и фокусиране на магическата енергия, но те си бяха скъп лукс.

Мелек опипа картата със затворени очи и забодя розата в единия край. В миг картата, ключът и Мелек бяха обгърнати от меко сияние в седефения цвят на розата. След миг във фреската блесна овален портал широк около метър и висок към два метра. Повърхността му се гънеше на вълни като рядко желе, през което прозираше какво има отвъд. Люба успя да различи синьо небе, трева и смътните очертания на сгради.

Извади от компактната кожена чанта, закачена на колана ѝ, малко шишенце с жълтеникава течност и го изпи на един дъх.

Всички ловци носеха такива чанти, бяха част от стандартната екипировка. Вътре се криеха амулети с неутрализиращи магии, шперцове, шишенца със стимуланти.

– Хванете се за мен.

Двамата сложиха ръце на раменете на Мелек. Люба стисна напрегнато колежа си. Мелек я изгледа намусено:

– Готова ли си?

Тя кимна. Ненавиждаше порталите. Всяко преминаване ѝ носеше болка, изцеждаше силите ѝ и с часове се чувстваше замаяна и отпаднала. Стимулантът, който изпи, щеше да облекчи болката от преминаването и да ѝ помогне да задържи ума си бистър. Въпреки ползите им и липсата на странични ефекти използваше стимулантите само когато се налагаше да минава през портали.

Крачка напред в нищото и болката пламна в гърдите ѝ. Прехапа устни до кръв, за да не изпищи. Успя да се задържи на крака, сърцето ѝ обаче заби застрашително бързо. Магическата татуировка под формата на Голямата канатица под лявата ѝ мишница се активизира, за да помогне на сърцето да се успокои. Андрей я задържа, докато възстанови равновесието си. Стимулантите в комбинация с канатицата действаха бързо – след по-малко от минута сърцето ѝ биеше нормално и болката бе утихнала.

Люба си пое бавно дъх, за да се отърси от замаяването, след което се огледа. На безоблачното небе грееше жарко обедно слънце. Пред очите им се ширна безкрайна ливада. Нямаше нито дървета, нито някакви възвишения. Погледът се спъваше единствено в портала зад гърба им, в квадратната каменна кула пред тях и останките от

няколко разрушени сгради.

Андрей се обади:

– Защо им е трябвало да се стараят толкова? Една ниша в скалата щеше да свърши същата работа.

– Я скрий цяло село в ниша в скалата, умнико - тросна се Мелек.

Топъл вятър погали кожата на Люба. Донесе уханието на диви цветя и она особен мирис на земя, напечена от слънцето. Вдъхна с пълни гърди. Попиваше възхитено гледката - малък свят, създаден от магия. Ако не знаеше къде се намира, не би се усъмнила и за миг, че всичко е реално и част от материалния свят.

Мелек ѝ върна картата със седефения ключ, вперила поглед в кулата пред тях. Веднъж влезли в скривалището, всеки с умения да четат магическото поле можеше да активира картата. Люба изпрати сканиращи импулси през пръстите си, откри вдлъбнатината за ключа и забодя розата. Върху очертаванията на картата заблестя зелена светлина, издигна се над главите на тримата ловци и се разгърна в мащабна триизмерна карта. Една стрелка се изви в спирала и се стрелна по посока на каменната кула. Тримата я последваха.

Кулата беше висока три етажа, с по едно тясно неостъклено прозорче на всяка стена, точно под покрива. Обиколиха я няколко пъти, но нямаше и следа от врата. Мелек провери дали не е скрита с магия, но врата просто нямаше. Люба остави картата на земята и изхлузи припряно гуменките си заедно с чорапите.

– Ще се покатеря.

Опитното ѝ катераческо око вече бе опипало грубата каменна зидария и набелязало подходящ маршрут.

– Без екипировка? - попита недоверчиво Андрей.

Тя му намигна и ловко се захвана за един издаден камък над главата си. Набра се и запълзя внимателно нагоре към прозорчето.

– Все едно не я познаваш - измърмори Мелек. Подвикна след нея. - Не се мотай, искам да се приберем в града час по скоро. Не ми скапвай допълнително плановете!

Игнорира и двамата, като прехвърли фокуса си върху грубо издяланите камъни, идеални за свободно катерене. Облегна дясното си бедро на стената, впи пръсти в две издатини и провря стъпало в широка цепнатина на нивото на гърдите си. Придвижи се ловко нагоре. Протегна ръка и се захвана за нова цепнатина, после за следващата. Преодоля ги без затруднение.

Започна да си тананика мелодия с ритъм, подобен на този, с който напредваше към прозорчето. Потъна в катеренето, така че за нея не съществуваше нищо друго освен камъка под пръстите ѝ и следващото движение, което да направи. Придвижваше се внимателно въпреки лесния маршрут. Все още се чувстваше замаяна от преминаването през портала и не искаше да рискува, само за да спести няколко минути на Мелек.

Скоро достигна каменния перваз на прозореца. Набра се и се промуши вътре. Бе широко точно колкото да мине. Отпусна се по гръб на студения каменен под, за да си откъдне. Мускулите ѝ горяха приятно от усилието. Изподраните ѝ длани и стъпала пулсираха. Усещаше магията на канатицата, плъзнала по драскотините, да подсилва оздравителните сили на организма ѝ.

В сумрака на помещението виждаше гредоред на тавана, покрит с гъсти паяжини. За миг се изкуши да сканира дали скоро е имало човешко присъствие, но се отказа. По-разумно беше да пази силите си, чакаше я още едно минаване през портал. Сканира пестеливо, само да провери за магически капани. Смърми се, че не го е направила, преди да тръгне да се катери.

Претърколи се на колене и се изправи. Целта ѝ - дървена кутия от тъмно дърво - я очакваше кротко на каменна маса, опряна в срещуположния ъгъл.

Единствената магия, която долови, бе на защитното поле, създадено около кутията с цел да я предпази от околната среда. Прокара пръсти по нащърбеното дърво. Магията я погъделичка приятно. Свали сребърната халка от десния си показалец и я допря до закопчалката на капака.

Всички ловци носеха на пръстите си комплект сребърни халки. Една за усилване на защитните магии, една, с която да повикаш незабавно помощ, а с третата се неутрализираха лепнещи капани. Тя самата носеше още две, специално изработени за нея – пръстен, за да отключва и неутрализира защитите около магическите предмети, и халка за предпазване от магии, замъгляващи съзнанието.

– Абра-кайсия!

Професор Матеева имаше чувство за хумор, когато избираше спусъци за магическите предмети, които ѝ правеше.

Кутията се обви в мараня и защитното заклинание спря да действа. Люба отвори капака - вътре лежах три свитъка, увити в пожълтял ленен плат. Внимателно взе един от тях и го разгърна. Пред погледа ѝ се разкриха изящно изписани с червено мастило идеограми. Усмихна се доволна. Върна ги в кутията и я прибра в раницата. Преди да се върне обратно, надникна през отсрещното прозорче. Пред погледа ѝ се ширна безкрайното поле. Отляво в далечината се мерзелееше гора. Прекрачи перваза и се спусна внимателно надолу.

14 август, 19:27 ч.

Вървеше сама по прохладната алея, наслаждавайки се на настъпващата вечер. Действието на стимуланта беше започнало да отслабва още докато бяха в скривалището и второто минаване през портала ѝ се отрази по-зле от първото. След като излязоха от Катакомбите, се наложи да си почине, докато гаденето отmine. Мелек и Андрей я оставиха да се съвземе и избързаха напред, за да говорят с горската магьосница, която стопанисваше хижата и се грижеше за горите в района. Имаше един тон бумажина за попълване и подписване, за да възстановят нормалния достъп до комплекса. Люба не бързаше да се присъедини към тях. Повече я интересуваше кутията с ръкописи, която тежеше приятно в раницата на гърба ѝ.

Разкърши уморените си от катеренето рамене. Все още чувстваше слабост, която щеше да си отиде само след здрав сън. Нямахше търпение да се прибере и да разкаже на Бека за откритието си. С Ребека Милтън бяха съквартирантки от повече от седем години. Тя беше частен детектив и се занимаваше предимно с проследяване на произведения на изкуството и магически артефакти.

Изкушаваше се да остане в офиса, когато занесе ръкописите, и да се заеме с разшифроването им веднага, но силите ѝ бяха на привършване.

Скоро стигна паркинга, на който завари само служебната им кола. Подмина я и тръгна наляво по шосето. Хижата беше на стотина метра по-надолу.

Протегна ръка встрани. Изранените ѝ от катеренето пръсти погалиха високите треви край пътя. Притвори очи и вдъхна с удоволствие влажния въздух с мирис на гора.

Ледени тръпки плъзнаха по гръбнака и ръцете на Люба от рязка промяна в магическото поле. Инстинктивно изпрати сканиращи импулси. В отговор мощна вълна от непозната магия я блъсна в корема и ѝ изкара въздуха. Остра смрад на изгоряло изпълни ноздрите ѝ.

Отне ѝ едно вдишване да се мобилизира. Хукна към хижата, блъсна откренатата метална порта на оградата. Ударът с метала изпрати токов удар по дланта ѝ към рамото.

Заби пети в тревата, шокирана от гледката.

През покрива с прашене избухнаха огромни пламъци. Извиха се към небето и осветиха поляната в оранжево.

Пред входа разпозна тялото на Мелек. Спусна се с вик към нея. Тя беше в безсъзнание, дишаше плитко и накъсано. Издърпа я по-далеч от задушливия дим на пожара и я огледа внимателно. Отпред имаше голямо звездовидно изгаряне. Сякаш огънят се беше взривил върху гърдите ѝ. Дори без да проверява полето, усещаше вихъра на магията, причинила изгарянето, и вълните отчаяние, които носеше със себе си.

Трескаво свали сребърната халка маяк, стисна я с всички сили в дланта си и прошепна:

– Черен гологан.

Юмрукът ѝ се обви в зелена мараня, която се оформи в полупрозрачна сфера и се изстреля в небето.

Вадеше телефона си от джоба, когато чу нещо зад гърба си. Обърна се. Ръката ѝ се стрелна към кобура. Пръстите ѝ уверено се обвиха около пистолета. Завъртя се бавно да огледа, готова да стреля. Намек за движение в периферното зрение привлече вниманието ѝ. Приклекна точно навреме, за да избегне блестящо сребристо кълбо, което изсвистя на милиметри от главата ѝ.

Хвана Мелек под мишниците и я повлече към най-близките дървета с надеждата да им осигурят прикритие, докато пристигне помощта.

Второ кълбо проблесна някъде отдясно. Люба съумя отново да се прикрие и да го избегне. Изпрати бързи сканиращи импулси, надявайки се да открие къде точно са нападателите ѝ. Не намери абсолютно нищо, само множество изкривявания в полето. Това я разтревожи. Имаше си работа с умели магове.

Свали раницата от гърба си и се притисна възможно най-плътно до земята. Набра спешния номер на дежурния екип. Плътният мъжки глас я стресна:

– Тук е... - Не успя да чуе кой е отсреща, ушите ѝ бучаха. - Докладвайте ситуацията.

– Старши ловец Люба Добрева...

Мъжът я прекъсна:

– Получихме сигнала ви, помощта е на път. Има ли пострадали?

– Да. Един ранен и двама в неизвестност.

Надигна глава да потърси отново Андрей, когато нещо се стовари върху гърба ѝ. Тялото ѝ се взриви от болка, скъсвайки връзката ѝ с реалността.